

JILLIANE
HOFFMAN

INSOMNIA

*Zo verontrustend als Gillian Flynn,
zo verslavend als Karin Slaughter*

THRILLER

Jilliane Hoffman

Insomnia

De Fontein

Proloog

De boosaardige gedachten begonnen ongeveer op hetzelfde moment als de hoofdpijn.

Hij wist niet zeker of het één misschien het ander had veroorzaakt. Het was al zo lang geleden, dat hij zich niet meer kon herinneren wat zich het eerst had voorgedaan. Hij was nog maar een kind van dertien, hooguit veertien, toen hij aanvallen van hoofdpijn had gekregen alsof zijn hoofd in een bankschroef werd geklemd. Hij had alle medicijnen geprobeerd die maar voorhanden waren – legaal of illegaal – om er iets tegen te doen, maar niets hielp. De voortdurende druk was niet te harden. Een marteling. Hij kon niet meer helder denken, niet meer slapen. Heel lang had hij zich geschikt in de juiste behandeling, alles geslikt wat de dokters hem voorschreven en gehoorzaam zijn stresstherapie gedaan. Hij had geen melk meer gedronken, geen graanproducten gegeten en geen soja, chocola of pinda's, totdat hij enkel nog groenvoer at en water dronk, maar tevergeefs. Hij had een tijdje in het ziekenhuis gelegen terwijl de artsen zijn hersens vanbinnen bekeken, uit verschillende hoeken, met wel tien verschillende apparaten. Hij was betast en beklopt, en zijn bloed, zijn urine en zijn ruggenmergvocht waren onderzocht. Zijn hart, zijn nieren, zijn lever en zijn longen waren getest. Niets. Geen enkel onderzoek had enige afwijking opgeleverd.

Alles was *normaal*.

Maar zelf was hij niet normaal, en dat wist hij. Al heel jong, zelfs nog vóór de hoofdpijn en de slapeloosheid, had hij geweten dat hij niet *normaal* was. En toen de boosaardige gedachten begonnen, besepte hij pas echt dat hij niet *normaal* was. Misschien was de hoofdpijn wel een straf van God voor die afschuwelijke gedachten, had hij zichzelf een tijdlang ingeprent. Zijn familie was immers heel godsdienstig. Terwijl zijn moeder naar de kerk ging om met haar rozenkrans in de hand voor hem en

zijn ziel te bidden, draaide God de bankschroef steeds strakker aan, om hem die verderfelijke gedachten uit zijn bleke, peervormige puistenkop te persen. Hij was een slungelige, onaantrekkelijke puber – slim genoeg, dat wel, maar op school was niemand in je cijfers geïnteresseerd. Alleen het uiterlijk telde. Als je er niet uitzag, kwam je niet aan de bak. Dan werd je geen vrienden met leuk en knap. Behalve als je sportief of muzikaal was, en dat was hij ook al niet.

Toen zijn bezorgde ouders hem vanwege de hoofdpijn, die zo erg was dat hij door het tandenknarsen zijn kiezen brak, naar de psycholoog stuurden, ging hij daar braaf naartoe. Hij was tot alles bereid om van die druk in zijn kop af te komen en weer te kunnen slapen. En hij hoopte echt dat het zou helpen en dat de vrouw – uit zuinigheid had zijn moeder een therapeute gekozen die officieel geen psycholoog was en daarom maar het halve honorarium rekende – hem wat tips zou geven om het gebonk in zijn schedel wat draaglijker te maken. Of misschien kon ze hem iets voorschrijven tegen de pijn, zoals valium, oxycodon of Xanax. Maar het leverde niets op. En toen hij haar vertelde over de verschrikkelijke gedachten die al een hele tijd door zijn hoofd spookten, had ze hem met haar hoekige, mannelijke kop scheef aangekeken en had hij een blik van ontzetting gezien in haar babyblauwe ogen, die haar evenals haar stevige tieten, als vrouw nog enigszins aantrekkelijk maakten. Op dat moment had hij geweten dat hij nog minder *normaal* was dan hij zelf had gedacht toen hij door die mooie gele deur haar praktijk binnen stapte. Daarom vertelde hij de niet zo aardige en niet zo professionele psycholoog dat het maar een grapje was en dat die scène uit een griezelfilm kwam die hij ooit had gezien en waarvan hij de verontrustende beelden niet uit zijn hoofd had kunnen krijgen. Wat mankeerde hij toch, vroeg hij met tranen in zijn ogen, en de vrouw ontspande zich weer, duidelijk opgelucht dat deze magere, pukkelige, lelijke, huilende tiener geen echte bedreiging vormde. Met een geruststellend lachje verklaarde ze dat zulke gedachten heel *normaal* waren. Ze had zelfs al een gewichtig klinkende diagnose bij de hand. Die gruwelijke beelden waren een symptoom van posttraumatische stress. Hij leed aan een traumatische stressstoornis omdat hij in zijn vroegste jeugd te veel griezelfilms voor boven de achttien had gezien. Pas vanaf die leeftijd was het oké om te zien hoe mensen met hakmessen werden afgeslacht. Tjsa...

En de therapie? Minder gewelddadige videospelletjes spelen en niet zo vaak naar horrormovies kijken zoals *Saw*, *Hostel*, *Saints Row* of *Shadows of the Damned*, die zulke afschuwelijke gedachten bij hem opriepen.

‘Denkt u dat echt?’ vroeg hij, terwijl hij met de rug van zijn hand zijn tranen wegwiste. ‘Ben ik niet... ik bedoel, is het niet gestoord om zulke ideeën te hebben?’

Op het moment dat ze haar grote, pafferige hand op zijn schouder legde en hem verzekerde dat er helemaal niets mis met hem was, stelde hij zich voor hoe hij haar mannelijke smoel tussen de gekartelde kaken van de bankschroef op de werkbank van zijn vader in de kelder klemde en heel langzaam de hendel aandraaide tot hij haar schedel hoorde kraken en breken.

Duidelijk niet *normaal*.

Na het intermezzo met de zogenaamde psycholoog gaf hij de hoop op om nog iets te vinden wat hem hielp. Hij loog tegen zijn ongeruste ouders door te zeggen dat het al veel beter met hem ging, dat hij vrienden maakte op school en 's nachts weer kon slapen. Ook de hoofdpijn werd geleidelijk minder, beweerde hij. Als hij lachte, hield hij zijn lippen gesloten om zijn afgebroken tanden te verbergen en hij droeg T-shirts met lange mouwen om de wondjes op zijn armen te bedekken, die ontstonden wanneer hij zichzelf in de armen kneep als de pijn ondraaglijk werd en de slechte gedachten in zijn hoofd steeds erger werden.

Zijn moeder was opgelucht, ook al wist ze dat haar zoon, haar enig kind, tegen haar loog. Maar het was nu niet meer haar verantwoordelijkheid om iets te ondernemen.

‘Als hij zegt dat het goed met hem gaat, dan is dat zo, Mary,’ bromde zijn vader. ‘Wat moeten we anders? Hem de hele dag aan zijn kop zeuren? Laat die jongen toch met rust.’

‘Waarom kleedt hij zich zo, Tom, helemaal in het zwart? Met die lange mouwen in dit warme weer? En laarzen? Moet ik me geen zorgen maken?’

‘Hij is een puber, Mary. Als hij zegt dat het goed met hem gaat, geloof hem dan!’

‘Hij slaapt nauwelijks, en ik zie nooit meer een lachje op zijn gezicht, Tom.’

Door de kier van de open deur van zijn donkere kamer hoorde hij

hoe zijn vader met een geërgerde zucht de krant neerlegde. ‘Ken jij soms tieners die echt gelukkig zijn, Mary? Jongelui van die leeftijd zijn nu eenmaal depressief en haten iedereen van boven de twintig. Je hoorde wat die lesbische psycho-trut heeft gezegd. Zijn persoonlijkheid is nog in ontwikkeling. Waarschijnlijk ligt hij zich de hele nacht af te rukken, tot hij er koppijn van krijgt. Of misschien trok hij zich juist niet af en bouwde de druk in zijn hersens zich steeds verder op, als een soort gifgas. Weet ik het! Het zou me niet verbazen als dat wijf hem heeft uitgelegd hoe je het doet. Daarom komt hij nu niet meer van zijn kamer af.’ Zijn vader moest grinniken om zijn eigen grap.

‘Tom!’

‘Wij moeten ervoor zorgen dat hij niet van honger omkomt. Dat is onze verantwoordelijkheid, niet meer en niet minder. We hebben een kapitaal uitgegeven aan artsen, maar uiteindelijk mankeert hij helemaal niets. Laat hem nou met rust, Mary. Het gaat goed met hem. Onze jongen is volkomen normaal.’

Volkomen *normaal*.

En toen, op een dag, niet lang na zijn achttiende verjaardag, gaf hij toe aan die kwaadaardige gedachten, die niet uit een griezelfilm of een videogame kwamen, maar uit zijn eigen, pijnlijke hoofd – gedachten waarvan die zogenaamde psycholoog wit was weggetrokken toen hij ze haar vertelde.

En het wonder geschiedde. De hoofdpijn verdween.

Niet een beetje, maar totaal. Eindelijk was zijn hoofd bevrijd uit die verlamdende bankschroef. Zo goed had hij zich in jaren niet gevoeld. Toen hij de bloederige, stuiptrekkende, verminkte massa in zijn handen bekeek, stond hij versteld hoe nauwkeurig de werkelijkheid klopte met zijn gewelddadige gedachten, tot en met de gekleurde streep op de staart van de lapjeskat. Eindelijk was het hem gelukt het beeld te realiseren dat jarenlang door zijn hoofd had gespookt, compleet met alle heerlijke, gruwelijk details. Misschien, dacht hij, toen hij zonder een spoor van gewetenswroeging zijn werk bekeek, was dat de reden waarom de beroemde schilders die op school werden behandeld, van Van Gogh tot Toulouse-Lautrec, zo zwaar hadden geleden. Ze waren gekweld geweest door visioenen waarmee ze iets moesten doen, hoe pijnlijk ook. Maar juist die pijn had hen ertoe gedreven de beelden op het doek te zetten. En hij?

Hij was geen kunstenaar, dus zou hij zijn visioenen in praktijk moeten brengen. Die nacht sloep hij beter dan hij in lange tijd had gedaan. En toen de hoofdpijn na een paar maanden terugkwam, met nog ergere gedachten, wist hij wat hem te doen stond. Helaas.

Eerst was het de kat van de burens geweest, waaraan iedereen toch een hekel had omdat hij hulpeloze jonge vogeltjes en kleine eekhoortjes greep waarvan hij de kadavertjes als cadeautje op de drempel deponeerde. Daarna moest het kleine keffertje van diezelfde burens eraan geloven. Toen die burens verhuisden, nam hij een paar andere irritante huisdieren op de korrel, die door niemand echt werden gemist. Maar ten slotte begonnen mensen hun dieren binnen te houden en kwam de politie langs met vragen. Dus moest hij iets nieuws bedenken. En hij had zijn eerste les geleerd: je moest niet schijten waar je at.

Hoewel hij zich geen moment schuldig voelde over zijn daden – een gevoel waarvoor hij zich ironisch genoeg wel een beetje schaamde – was hij zo verstandig zich even in te houden voordat hij overging tot de volgende stap uit de donkerste krochten van zijn psyche. Die gedachten draaiden om pony's en paardenstaarten, maar niet om paarden. Maar hoe langer hij wachtte met de uitvoering van het volgende stadium van zijn psychopathische videogame, des te meer last hij kreeg van hoofdpijn en slapeloosheid. Hij wist het een paar jaar vol te houden, maar toen Bello en Poekie niet langer genoeg waren en hij nachtenlang wakker lag door de druk achter zijn ogen, beseftte hij dat hij geen keus meer had.

‘Tom! Herinner je je Miss Bixby nog? Die psycholoog?’

‘Mm...’ antwoordde zijn vader zonder van zijn sportkatern op te kijken.

‘Die is dood. Vermoord! Gisteravond!’

Zijn vader liet de krant op zijn schoot zakken. ‘Wat zeg je nou?’

‘Miss Bixby is vermoord.’

‘Wanneer dan?’

‘Gisteravond, zeg ik toch? Het lijkt erop dat iemand haar bewust als slachtoffer heeft gekozen. Het was geen roofmoord of zoiets. Ze is verkracht en... o, god, wat gruwelijk. Ik word bijna misselijk. Moeten we...’

Ze zweeg, en hij wist dat zijn moeder naar de gang keek waar zijn ouders nauwelijks meer durfden te komen, het gangetje naar zijn kamer.

Er viel een korte stilte. ‘Of we het hem moeten vertellen? Nee. Hij is

volwassen. Hij kan zelf wel de krant lezen als hij wil,' antwoordde zijn vader wat ongemakkelijk. De tijd voor grappen was voorbij. Het lachen was hem allang vergaan.

Aan de andere kant sliep hij nu weer als een roos en had hij een hele tijd geen hoofdpijn meer, zelfs zo lang dat hij zich afvroeg of hij er voor-good van was verlost.

Maar helaas.

Vanachter het stuur staarde hij naar het verlaten parkeerterrein terwijl hij nog een Corona opentrok. Een paar geparkeerde opleggers ontnamen hem gedeeltelijk het zicht, maar het was al laat en er was niemand meer op straat.

Behalve hij.

De martelende, onmenselijke slapeloosheid had ook een verhelderende kant en stoorde hem nauwelijks meer. Voor de meeste mensen was het een kwelling als ze 's nachts hun ogen sloten zonder de slaap te kunnen vatten, maar hij genoot van nachten zoals deze. Het gaf hem een gevoel van... macht. Alsof de nacht aan hem behoorde. Alsof hij een vampier was. Juist in die inktzwarte nacht kon hij zichzelf zijn, zoals hij werkelijk was. Daarvoor hoefde hij zich niet eens te verkleden, een masker op te zetten of een valse persoonlijkheid aan te nemen. Geen enkele noodzaak om zich aan te passen aan een maatschappij die hem toch niet wilde, die hem had afgewezen vanaf het moment dat hij ter wereld kwam. Hij had te doen met kankerpatiënten die een jeukende pruik moesten dragen om niemand met hun ziekte te choqueren en zich pas 's avonds, in hun eigen huis, van dat onaangename, warme ding konden verlossen om eindelijk... vrij te zijn.

Op de stoel naast hem lag een verrekijker. Zonder dat ding ging hij nooit meer van huis. De kijker, gekocht bij een legerdump, had ook nachtzicht, wat hem goed uitkwam.

Om beter te kunnen kijken.

Hij moest grinniken om zijn eigen gedachte en lachte toen luid. Naast de verrekijker stond zijn gereedschapstas. Ook die was onmisbaar. Hij liet zijn vinger over de grove tas glijden en drukte het koele blikje bier tegen zijn voorhoofd. Zijn hoofd gloeide. De boze, kwaadaardige gedachten deden zijn hersens koken. Zijn lach verstomde en hij sloot zijn

ogen. Zweet en condens vermengden zich en druppelden in de kraag van zijn T-shirt. Hij beet met een spitse tand op zijn lip en proefde het bloed. Als hij als een zombie door de nacht sloop, wilde hij er ook zo uitzien. Soms, als hij in de spiegel keek, schrok hij van zichzelf.

Hij tuurde door de verrekijker.

Zijn ziel was verdoemd. Het wordt tijd om te bidden, mamma! Niet voor mij, maar voor de ziel van de anderen.

Heilige Maria, Moeder Gods, bid voor ons, zondaars...

Speeksel en bloed dropen langs zijn kin toen hij eindelijk gevonden had wat hij zocht.

Nu en in het uur van onze dood...

Lang zou het niet meer duren. Gelukkig maar, want de hoofdpijn maakte hem bijna gek.

Hij likte zijn bloedende lippen, legde de verrekijker weg en startte de motor.

Amen.

Deel een

1

‘Wanneer hebt u uw dochter voor het laatst gezien, mevrouw Knight?’ vroeg de rechercheur van de afdeling Vermiste Personen van het sheriffbureau Broward. Zonder succes testte hij zijn balpen op de blocnote op zijn schoot. Zijn partner, een kalende latino met een kaal hoofd en droevige hondenogen, leunde tegen de muur naast de voordeur aan de andere kant van de woonkamer. Hij maakte zich los van de muur en stak zijn jongere collega een andere balpen toe.

Virginia Knight haalde diep adem. Die vraag uit de mond van een politieman maakte haar nerveus. ‘Gisteravond dus, om een uur of zeven, halfacht. Laat me even denken.’ Ze plukte zenuwachtig aan de tissue die ze in haar zwetende handen hield. ‘Ze kwam net terug uit het winkelcentrum en... en ze wilde naar haar vriendin Hannah. Op de televisie was *Entertainment Tonight*, dus het moet na halfacht zijn geweest.’ Ze was zo moe dat ze nauwelijks meer helder kon denken. De boosheid die haar de hele nacht uit haar slaap had gehouden was verdampt en had plaatsgemaakt voor angst.

‘Hannah?’ vroeg de jongste van de twee rechercheurs, die zich had voorgesteld als Chris Dalla Riva. Hij las het rapport dat op het koffietafeltje voor hem lag nog eens door. ‘Is dat haar voor- of achternaam?’

‘Wobler, zo heet ze. Hannah Wobler. Maar ik wist haar achternaam niet eens toen ik gisteravond de politie belde, omdat Mallory niet was thuisgekomen. Ik... schaamde me wel een beetje, begrijpt u? Natuurlijk zou ik de achternamen van Mallory’s vriendinnen moeten weten, maar ze kent Hannah nog maar pas, sinds dit nieuwe schooljaar.’ Virginia’s man, Tony, die bij het raam naar buiten stond te staren, snoof even.

‘Hannah Wobler. Hebt u ook een adres, of een telefoonnummer?’ De agent keek over zijn schouder naar Tony.

‘O, ja, Ja,’ antwoordde Virginia snel en ze zocht op haar telefoon.

‘Hier heb ik het nummer. Gisteravond heb ik Hannah nog gebeld en eindelijk kreeg ik haar te pakken. Van haar hoorde ik ook over...’ Ze schraapte haar keel terwijl ze de rechercheur haar telefoon gaf. ‘Over dat feestje waar Mallory blijkbaar was. Ik heb het nummer ook aan de politiemans gegeven die gisteravond bij ons langskwam. Staat dat niet in het rapport?’

Dalla Riva klemde zijn dunne lippen op elkaar en schudde zijn hoofd. Misschien kwam het door zijn jongensachtige gezicht, maar hij leek niet ouder dan dertig – te jong voor zo’n belangrijke baan. Virginia was een oude moeder. Ze had Mallory gekregen toen ze bijna veertig was, op drie maanden na. Ze kende verder geen politiemensen, maar deze jongeman, die hier op de antieke stoel van haar grootmoeder zat, zag er heel anders uit en praatte ook heel anders dan de agenten die ze uit tv-series kende. Dat waren altijd forse, zelfverzekerde kerels met karakteristieke koppen, getekend door ervaring. Rechercheur Dalla Riva leek haar veel te jong, te onzeker en ook te... onverschillig. Zijn collega beantwoordde meer aan haar beeld van een serieuze politiemans: ongeveer net zo oud als zij, met een kaal hoofd en diepe rimpels in zijn voorhoofd en rond zijn treurige ogen. Het was hem aan te zien dat hij vaak fronste. Hij zou zijn beroep wél ernstig nemen. Virginia had liever gehad dat hij de vragen stelde.

‘Dus uw dochter Mallory zei dat ze naar een vriendin wilde, maar in plaats daarvan ging ze naar een feestje. Klopt dat?’

Virginia moest even slikken. Ze knikte.

‘En bij wie was dat feestje? Hebt u een naam en adres?’

Ze schudde haar hoofd.

‘Was Hannah, Mallory’s vriendin, daar ook?’

‘Nee. Hannah had geen idee waar of bij wie het feest was, zei ze. Ergens in Weston, meer wist ze niet.’ Weston was een rijke voorstad aan de westelijke rand van Broward County, op de grens met de Everglades. Er woonden veel rijke en beroemde mensen, zoals de footballsterren Dan Marino en Bernie Kosar. Je kon daar op een hectare grond een reusachtige villa laten bouwen voor maar de helft van de prijs van een huis aan zee in Miami. Tenminste, Virginia veronderstelde dat mensen met geld daarom voor Weston kozen. Ze wist eigenlijk niet hoe het was om rijk te zijn, dus raadde ze maar wat. Veel leerlingen aan Mallory’s high-school kwamen uit Weston. De elite.

‘En hoe is Mallory daar gekomen? Weet u dat?’

Virginia werd rood. ‘Een jongen had haar meegenomen: Tyler. Volgens Hannah had hij haar bij een winkel van Walgreens opgehaald. Hij zit ook op St.-Thomas Aquinas, dezelfde school als de twee meisjes. In de eindexamenklas.’

‘En zijn achternaam?’

‘Armstrong. Maar dat heb ik gisteravond ook al tegen uw collega gezegd. Staat dat niet in het rapport?’

De rechercheur schudde weer zijn hoofd. ‘Is hij haar vriendje?’

‘Nee. Mallory heeft geen vriendje. Ze heeft al haar aandacht nodig voor haar schoolwerk. De aanmeldingen bij de universiteiten moeten binnenkort de deur uit.’ Ze dacht aan de ruzie daarover, het afgelopen weekend. Mallory had beweerd dat ze alles onder controle had. ‘Ze is al bezig met de aanvragen,’ zei ze zacht. De woorden bleven bijna in haar keel steken.

De tissue in haar hand scheurde. De zon stond al uren hoog aan de hemel en de kamer baadde in het licht. Zonneschijn paste totaal niet bij de situatie, dacht Virginia, terwijl ze om zich heen keek in de ‘salon’. Rechercheur Dalla Riva maakte aantekeningen met zijn geleende pen. Deze kamer werd eigenlijk nooit gebruikt, behalve met Kerstmis. Alles hier was voor de sier, net als de ‘eetkamer’ beneden. De verzonken salon met aangrenzende eetkamer hoorden nu eenmaal bij de indeling van de rijtjeshuizen waarvan er in het zuiden van Florida in de jaren tachtig zo veel waren gebouwd, compleet met lavendelkleurige en grijze muren, hoge plafonds en bovenramen. Aan de wand naast Tony, die nog steeds uit het raam staaarde, stond een mooie glazen vitrinekast met stoffig porselein dat ook al nooit werd gebruikt. De dure bank waarop ze zat was zo stijf en hard dat hij pijn deed aan de billen. Maar vandaag had de salon eindelijk een officiële functie, hoewel Virginia dat nooit had kunnen voorzien: een gesprek met de politie over de verdwijning van haar zeventienjarige dochter.

De oudste van de twee rechercheurs keek ook eens om zich heen en taxeerde de inrichting met de wantrouwende blik van een tv-cop. Voor de haveloze deur naar de garage stond een uitpuilende wasmand en tegen de muur van de eetkamer waren een paar kartonnen dozen en plastic bakken opgestapeld met spullen die ze op e-Bay wilde verkopen. Van

waar hij stond had hij waarschijnlijk ook uitzicht op de vuile vaat op het aanrecht in de keuken en de lege bierflesjes in de glasbak. Het huis was hard aan een schoonmaakbeurt toe. Virginia zag dat hij de rommel registreerde en zijn oordeel vormde. Daarbij kwam dat zij niet eens de achternamen van Mallory's vriendinnen kende of wist dat haar dochter op een feestje was geweest. Als moeder schoot ze dus ook tekort. Ze had die mannen zelf in huis gehaald en nu deden ze waar ze goed in waren: alles taxeren wat ze hoorden en zagen, conclusies trekken en een – weinig vleidend – oordeel vellen. Virginia sloeg haar armen om zich heen en wreef over haar schouders tegen de kilte in haar botten. Ze voelde zich zo... naakt.

‘Is deze recent?’ vroeg rechercheur Dalla Riva, wijzend op de foto die hij van Virginia gekregen had.

Ze had hem zelf genomen op Mallory's zeventiende verjaardag, vier maanden geleden, toen ze met haar dochter naar de Cheesecake Factory was geweest. Mallory lachte stralend, wat ze maar zelden deed. Haar lange, donkere haar, zoals altijd in het midden gescheiden, viel als een weelderige nertsstola over haar schouders. Haar smetteloze, roomblanke huid benadrukte de glans van haar ogen. Ze hadden haar verjaardag gevierd met een moeder en dochtermoment. Tony was niet meegegaan, maar Mallory wilde hem er toch niet bij. Ze waren als water en vuur, hoewel Virginia voortdurend probeerde de vrede te bewaren, vooral de laatste tijd. Het zou wel normaal zijn, stelde ze zichzelf gerust. Mallory was een puber en Tony haar stiefvader. Hoewel ze al meer dan tien jaar samenwoonden, langer dan Mallory's eigen vader het had uitgehouden, en Mallory en haar broer Kyle officieel door Tony waren geadopteerd, liet Mallory hem nooit vergeten dat hij maar haar stiefvader was. En op zijn beurt maakte hij haar duidelijk dat hij heel goed wist wat ze dacht.

‘Ja,’ antwoordde Virginia en ze haalde diep adem toen ze de foto nog eens bekeek. ‘Die is van haar verjaardag. Latere heb ik niet, het spijt me. Mallory gaat niet graag op de foto. Ze is nogal onzeker, de laatste tijd. Nou ja, dat heb je met pubers, toch?’ vroeg ze met een aarzelend lachje.

Rechercheur Dalla Riva nam niet de moeite om te knikken. ‘Ze is 1 meter 59, ze weegt vijftig kilo, ze heeft lang bruin haar... en welke kleur ogen, mevrouw Knight?’

‘Groen,’ antwoordde Virginia zacht. ‘Dat is op andere foto's beter te

zien.’ Haar mondhoeken trilden en ze beet op haar lip. ‘Ze is een lieve meid,’ zei ze met verstikte stem. Ze proefde de smaak van bloed, warm en metaalachtig, en voelde zich misselijk worden. Tegen vier uur was ze hier in slaap gesukkeld, op die akelig harde sofa, wachtend op Mallory, klaar om haar de mantel uit te vegeen zodra ze binnenkwam. Ze had al een hele lijst met repercussies in gedachten, de een nog erger dan de andere. Het zou Mallory berouwen dat ze maar één voet buiten de deur had gezet. Maar toen Virginia wakker werd, had de zon in haar gezicht geschinen en was het al licht in de kamer. Ze had op haar horloge gekeken – halfacht – en daarna op haar mobiel. Maar Mallory had op geen enkel sms’je gereageerd. Meteen was ze naar de kamer van haar dochter gelopen, had de deken van het bed gerukt, maar tevergeefs. Dat was het moment waarop de paniek pas goed had toegeslagen. De meest verschrikkelijke scenario’s waren haar door het hoofd gegaan, van een ongeluk onder invloed tot alcoholvergiftiging, verkrachting en zelfs moord. Alle afleveringen van *Criminal Minds* speelden zich in hoog tempo voor haar geestesoog af. Ze had een gevoel alsof haar ingewanden in de knoop raakten. Toen viel haar oog op de krantenkop boven het artikel over het vermiste meisje uit Orlando, dat vermoord was teruggevonden in de buurt van Disney World. Zij werd beschouwd als het meest recente slachtoffer van de ‘Handyman’, zoals hij werd genoemd, een spookachtige seriemoordenaar die al drie jaar lang zijn gruwelijke daden pleegde in het noorden van Florida en het aangrenzende Georgia. Alle negen slachtoffers die tot nu toe waren gevonden waren blanke meisjes tussen de veertien en negentien jaar oud. Ook waren ze tener, niet groter dan 1 meter 60 en hadden lang, steil donker haar, meestal in het midden gescheiden, een klassiek gezichtje en lichtgekleurde ogen, groen of blauw. Ze leken allemaal zo sterk op elkaar dat ze zusjes hadden kunnen zijn. De foto van het vermoorde meisje op de voorpagina deed denken aan Mallory. Dat gaf voor Virginia de doorslag om opnieuw de politie te bellen, hoewel de brigadier die ’s nachts de telefoon had opgenomen haar had gezegd dat ze moest wachten tot de politie kwam.

‘Hebt u een adres van die Tyler Armstrong, mevrouw Knight? Of een telefoonnummer? Hebt u hem al gesproken?’

Virginia keek aarzelend naar haar man en zei: ‘Ik heb hem wel gebeld

toen ik vanochtend zijn nummer had gekregen van Hannah, maar hij nam niet op. De school zal zijn adres wel hebben.'

'Als ik zijn adres wist, dan hadden we jullie niet nodig, verdomme,' gromde Tony, die nog altijd naar buiten staarde. 'Dan had ik hem zelf wel te grazen genomen.'

'Tony, alsjeblieft!' smeekte Virginia. Ze keek Dalla Riva weer aan. 'Ik ben zo ongerust. Het is al bijna middag.'

'Weet u,' zei de oudere rechercheur, die zich had voorgesteld als Al Pilar, 'sommige kinderen willen gewoon niet terug naar huis.' Hij keek eens naar Tony voordat hij verderging. 'Ze zijn bang voor problemen, of ze hebben het juist zo naar hun zin dat ze al het andere vergeten. Het zijn kinderen, per slot van rekening. Soms nemen ze niet de beste beslissingen. Ik heb dat meegemaakt met mijn eigen kinderen, toen ze nog pubers waren. Goddank zijn ze nu het huis uit. Ik begrijp heel goed dat u zich zorgen maakt, mevrouw Knight, omdat ze uw kleine meid is en zo, maar de ervaring leert dat de meesten na een paar dagen wel weer op de stoep staan.'

'Ze zal bij die Tyler Armstrong zijn,' vulde Dalla Riva zuchtend aan. 'Hebt u haar andere vrienden al gebeld, van wie u wel de namen en telefoonnummers hebt? Misschien heeft ze te veel gedronken en slaapt ze nu ergens haar roes uit. Of ze heeft na het feestje op de bank geslapen. Zodra we weten waar die party was, zullen we uw dochter ook wel vinden.'

Virginia knikte afwezig. Ze geloofde er geen woord van. Mallory zou nooit zomaar een nacht wegblijven. In elk geval niet de Mallory van vroeger. Bovendien had ze niet veel vrienden. Ze was niet impopulair of zo, maar ook geen cheerleader. Sinds de basisschool had ze al een beste vriendin, Gianna Sidoti, die ook op St.-Thomas zat, en een paar nieuwe meisjes, die ze pas kende van de middelbare school. Brave kinderen, veronderstelde Virginia, maar Mallory nam nooit iemand mee naar huis, dus had ze eigenlijk geen idee. Ze groetten haar beleefd of bleven buiten wachten als ze Mallory ophaalden. Hoe moest Virginia dan weten wie ze werkelijk waren? Die Hannah was zo'n nieuwe vriendin, en ze had duidelijk gelogen over dat feestje. En dan was er die jongen, die akelige jongen. Vanaf het moment dat Mallory belangstelling kreeg voor jongens was alles veranderd. De rokjes omhoog en de rapportcijfers omlaag.

'Bedoelt u dat ze dronken was? Is dat wat u zegt?' vroeg Virginia ver-

ontwaardigd. Ze herinnerde zich hoe Kyle, haar oudste, was veranderd op de middelbare school. Inmiddels was hij al vier jaar van school, maar nog altijd had hij zijn draai niet gevonden. Hij werkte parttime bij een meubelzaak en deed de hele nacht videospelletjes als hij niet met zijn maten de stad in was. Virginia had niet de kracht hem de deur uit te zetten – ook al een strijdpunt tussen Tony en haar.

‘Het was een schoolfeestje, mevrouw Knight,’ antwoordde rechercheur Dalla Riva, alsof iedereen wist wat dat betekende.

Hij stond op. ‘Kunt u voor ons een lijstje maken van haar vrienden en hun telefoonnummers? Plekken waar ze vaak komt? Met wie ze contact heeft op internet? Misschien heeft ze online wel een jongen leren kennen...’

Tony sloeg zo hard met zijn vuist tegen de mooie vitrinekast dat een van de borden van een plankje viel en brak. ‘Mallory is geen sletje dat zichzelf op internet aanbiedt. Het wordt tijd dat jullie je werk doen, verdomme, in plaats van met allerlei smoesjes te komen!’ schreeuwde hij, en hij draaide zich bij het raam vandaan.

‘Tony! Toe nou...’ riep Virginia, en ze liep naar de vitrinekast. Haar man was een driftkop, vooral als hij gedronken had. Gisteravond was hij de deur uitgegaan om Mallory te zoeken, maar vanochtend had ze zijn kegel geroken. En misschien was hij gewoon doorgegaan met waar hij gisteren gebleven was. Een scheut wodka in zijn sinaasappelsap. Weer was ze zich bewust van de kritische blik van de rechercheurs. Ze registreerden alles en vormden zich een oordeel. Ze opende de vitrine en veegde de scherven bij elkaar.

Dalla Riva liep rood aan. ‘Dat zeg ik ook niet, meneer.’

‘Het is twintig minuten rijden naar Weston, met de auto. Maar Mallory heeft geen auto en geen rijbewijs. Ze zal heus niet lopend naar huis zijn vertrokken. Jullie zijn rechercheurs! Zoek het dan uit! Ga achter die leugenachtige vriendinnen aan, vraag wat voor feestje het was. Iemand moet toch iets weten? En kom het dan vertellen. De rest kun je aan mij overlaten. Ik regel het verder wel, dan hoeven jullie je kostbare tijd er niet aan te verspillen.’

‘We begrijpen heel goed dat u zich machteloos voelt,’ reageerde rechercheur Pilar koeltjes en hij deed een stap naar Tony toe. ‘Zoals ik al zei, soms zijn kinderen gewoon bang om naar huis terug te gaan.’

‘Wat? En wat bedoel je daarmee?’ vloog Tony op. Hij was nu knalrood. ‘Wil je ons de schuld in de schoenen schuiven? Moeten we gewoon een paar dagen wachten tot die kleine Mallory weer naar huis durft te komen? En zo niet? Komen jullie dan eindelijk in actie? In plaats van uit je neus te vreten en mijn vrouw en mij te beschuldigen? Omdat we de namen van haar vriendinnen niet kennen? Omdat ik kwaad ben dat ze ons zo’n streek geleverd heeft?’

‘Ze is pas twaalf uur weg,’ antwoordde Dalla Riva. ‘Dat moeten we onder ogen zien, meneer Knight. Normaal maakt de politie pas werk van een vermissing als er vierentwintig uur verstreken zijn. Vierentwintig uur! Omdat er allerlei redenen kunnen zijn waarom jongelui van huis wegblijven, zoals rechercheur Pilar u al probeerde uit te leggen. De politie is geen kinderoppas. We kunnen niet voor elke tiener die te laat thuiskomt een zoekactie beginnen om hem of haar voor de deur af te leveren. Ik weet dat u contacten moet hebben bij de politie, meneer Knight, anders zouden wij tweeën nu niet bij u in de huiskamer staan. Normaal moet u vierentwintig uur wachten, zoals ik al zei.’

‘De broer van mijn baas werkt op het sheriffsbureau van Pompano,’ legde Virginia haastig uit. ‘Ik heb mijn baas vannacht gebeld en hij heeft zijn broer ingeschakeld om iets te ondernemen, omdat Mallory nog nooit te laat thuisgekomen is. Zo is ze niet! Dat hoort u natuurlijk wel vaker, maar het is gewoon de waarheid. Kunt u geen Amber Alert uitgeven, zo’n oproep aan het publiek om naar haar uit te kijken?’

‘Een Amber Alert geldt alleen voor levensbedreigende situaties,’ verklaarde Pilar ernstig. ‘En voorlopig hebben we daar geen aanwijzingen voor.’ Zijn mobiel ging. Hij keek op de display, fronste zijn voorhoofd, excuseerde zich toen en verdween naar de andere kamer.

Virginia vond nog een tissue in haar zak en plukte eraan. Ze stond op instorten.

‘Wat een onzin!’ snoof Tony en hij draaide zich weer bij het raam vandaan. ‘Ik heb er genoeg van, Virginia. Ik ben er helemaal klaar mee.’

Voordat hij verder kon gaan, kwam rechercheur Pilar weer binnen. ‘Kunt u beschrijven hoe Mallory gekleed was toen ze gisteren van huis ging?’ vroeg hij.

Die abrupte vraag, zijn dringende toon en vooral de uitdrukking op zijn gezicht deden Virginia’s bloed in ijswater veranderen.

‘We willen alleen iets controleren,’ voegde hij er haastig aan toe.

Virginia probeerde na te denken. Ze sloot haar ogen en herinnerde zich hoe Mallory de trap af was gekomen om haar tasje van de stoel in de tv-kamer te pakken. Haar lange, chocoladebruine haar, dat ze altijd steil droeg, zat nu in de krul en ze had zich wat te zwaar opgemaakt naar Virginia’s smaak.

Ik kom niet laat thuis, mam. We gaan alleen naar de film en cupcakes bakken.

Krulspelden en lippenstift voor een film met een vriendin? Hoe achterlijk kon je zijn als moeder? Met die onnozele houding had ze Kyle’s opvoeding ook al verpest.

‘Eh, nou...’ Ze struikelde over haar woorden. ‘Ze droeg een wit shirt, als ik het me goed herinner. Misschien zandkleurig. Met jeans en een jack... een wit jack met een Britse vlag op de rug. Van H&M.’

Rechercheur Pilar keek ernstig.

‘Hoezo? Waarom wilt u dat weten?’ Virginia’s stem schoot uit.

Pilar wierp zijn collega een blik toe. Dalla Riva keek nu ook op zijn telefoon en las het bericht. Zijn gezicht veranderde op slag. Hij keek niet langer verveeld, of ontstemd, of geïrriteerd. Eerder geschrokken.

‘Ziet haar jack er ongeveer zo uit?’ Pilar liep naar Virginia toe en hield haar zijn smartphone voor. Op het scherm was een verfrommeld wit jack te zien, dat in de struiken lag. Op de rug was nog een deel van de Britse vlag herkenbaar. De mouw stak op een vreemde manier opzij.

‘Wat is dat? Daar op die mouw?’ riep Virginia in paniek.

‘Dat weten we nog niet, mevrouw Knight.’

‘Is dat bloed? Tony! Is dat bloed, op haar mouw?’

‘Had ze een tasje bij zich, mevrouw Knight? Toen ze van huis ging? Weet u dat nog?’

‘Ja, haar tas. Een bruinleren tas van Frye, die ik haar met de kerst had gegeven.’ De halfverscheurde tissue fladderde naar de grond toen Virginia haar handen voor haar gezicht sloeg.

Rechercheur Pilar liep weer naar de andere kamer. ‘Laat Sunrise het gebied afzetten,’ zei hij kalm en vastberaden. ‘Tot op vijftig meter afstand. Niemand mag in de buurt komen. En bel de technische recherche. Stel de omgeving veilig. Ik kom eraan. De rest regelen wij wel als we er zijn en weten waarmee we te maken hebben.’

‘Wat is er aan de hand?’ wilde Tony weten. ‘Wat betekent dit, verdomme?’

Virginia begon te snikken. Toen Dalla Riva antwoord gaf op de vraag van haar man, jammerde ze luid.

‘Een mountainbiker heeft vanochtend vroeg langs het fietspad in Markham Park dit jack tussen de struiken zien liggen,’ zei de politieman rustig. ‘Ernaast vond hij een tasje met de portemonnee van uw dochter...’

Lees verder in *Insomnia*.

Van Jilliane Hoffman verschenen bij De Fontein:

Vergelding

De laatste getuige

In een vlaag van waanzin

Doodsangst

De snijkamer

De kleine getuige

Insomnia

Nummer 9 (e-only)

Eerste druk september 2018

Oorspronkelijke titel *Insomnia*

Copyright © 2017 by Jilliane Hoffman

Copyright © 2018 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Jan Smit

Omslagontwerp Marry van Baar, gebaseerd op het ontwerp van Hafén

Werbeagentur, Hamburg

Omslagbeeld: Uil – Joserra Martínez/Getty Images; ‘Oud papier’ –

Ivankov/shutterstock.com

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4445 5

ISBN e-book 978 90 261 4446 2

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsofname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.